

“मीठे बच्चे- उच्च पद पाउनको लागि सच्चा बाबासँग सदा सच्चा रहने गर, कुनै पनि भूल भयो भने बाबासँग क्षमा माग, आफ्नो मतमा नचल।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ प्यारो बच्चा कहिल्यै छिप्न सक्दैन?

उत्तर:- जसको ईश्वरीय परिवारसँग प्यार छ, जसलाई रात-दिन सेवाको नै ख्याल रहन्छ, यस्ता सेवाधारी जो आज्ञाकारी एवं वफादार हुन्छन्, कहिल्यै पनि मनमतमा चल्दैनन्, बाबासँग सच्चा र साफ दिल छन्, तिनीहरू कहिल्यै पनि छिप्न सक्दैनन्।

गीत:- तुम्हीं हो माता पिता.....

ओम् शान्ति। गीतमा कसको ग्यारेन्टी थियो? माता-पितासँग बच्चाहरूको ग्यारेन्टी छ- बाबा हाम्रो त एक हजुर हुनुहुन्छ, अरु कोही छैन। कति उच्च गन्तव्य छ। यस्ता श्रेष्ठ बाबाको श्रीमतमा कोही चल्छ भने ग्यारेन्टी छ, वैसी अवश्य उच्च पाउँछ। तर बुद्धिले भन्छ- धेरै उच्च गन्तव्य देखिन आउँछ। केवल जो करोडौंमा कोही, कोहीमा कोही मालाका दाना बन्छन्। भन्छन् पनि- हजुर माता-पिता... तर माया यति दुष्ट छ, जसकारण कोही मुश्किलले ग्यारेन्टीमा चलन सक्छन्। हरेकले आफैँलाई सोध्न सक्छ- वास्तवमा म माता-पिताको बनेको छु? बाबा भन्नुहुन्छ- बनेका छैनन्। अत्यन्तै थोरै छन् त्यसैले त हेर माला कति थोरैको बन्छ। कति करोडमा केवल ८ को वैजयन्ती माला बन्छ। कैयौंले भन्छन् एउटा कुरा, गर्छन् अर्कै त्यसैले बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- हेर कति अनौठो छ। बाबाले कति प्यारसँग सम्झाउनु हुन्छ तर सपुत बच्चाहरू थोरै निस्कन्छन् (मालाका दाना)। बच्चाहरूमा यति तागत छैन जो श्रीमतमा चलन सक्नु। रावणको मतमा छन् त्यसैले त्यति पद पाउन सक्दैनन्। कोही थोरै मात्र मालाका दाना बन्छन्, ती प्यारा बच्चाहरू छिप्न सक्दैनन्। ती दिलमा चढ्छन्। रात दिन सेवाकै ख्याल हुन्छ। ईश्वरीय सम्बन्धमा स्नेह हुन्छ। उनीहरूको बुद्धि बाहिर कहीं जाँदैन। यस्तो प्यार दैवी परिवारसँग गर्नपर्छ। अज्ञानकालमा पनि बच्चाहरूको पितासँग, भाइ-बहिनीको आपसमा धेरै प्यार हुन्छ। यहाँ त कसैकसैको अलिकति पनि बाबासँग योग हुँदैन। ग्यारेन्टी त धेरैले गर्छन्। भक्ति मार्गमा गायन गर्छन्, अहिले त बच्चाहरू सम्मुख छन्। विचार गरिन्छ भक्ति मार्गमा जो गायन गरिरहन्छन्, कति प्यारसँग याद गर्छन्। यहाँ त यादै गर्दैनन्। बाबाको बनेपछि माया दुस्मन बन्छ। बुद्धि बाहिर जान्छ अनि मायाले नराम्ररी गिराइदिन्छ। उसले स्वयं बुझ्दैन, मैले जे गर्छु त्यो गिर्नेको लागि नै गर्छु। आफ्नै मतले गिरिरहन्छन्। उनीहरूलाई थाहै हुँदैन, मैले के गरिरहेको छु? बच्चाहरूमा केही कमजोरीहरू त छन् नि। भन्छन् एउटा कुरा, गर्छन् अर्कै। नत्र बाबाद्वारा कति उच्च वर्सा मिल्छ। बाबाको सेवामा कति सच्चाईसँग लाग्नुपर्छ। तर माया कति दुष्ट छ। करोडौंमा कोहीले बाबाको पूरा पहिचान गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प यस्तै हुन्छ। पूरै वफादार, आज्ञाकारी नहुनाले ती बिचराहरूको पद त्यस्तै हुन्छ। भन्छन् पनि, बाबा हामी राजयोग सिकेर नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्छौं। राम सीता बन्दैनौं। हात पनि उठाउँछन् तर चालचलन पनि त्यस्तै चाहियो नि। बेहदको बाबा वर्सा दिनको लागि आउनु भएको छ, त्यसैले उहाँको श्रीमतमा कति चल्नुपर्छ। धेरै यस्ता छन् जसले मानौं शपथ खाएका छन्, म श्रीमतमा चल्दिन। ती छिप्न सक्दैनन्। कसैको तकदिरमा छैन भने देह-अभिमानले पहिला थप्पड लगाउँछ, फेरि छ काम। काम नभए क्रोध, लोभ छ। हुन् त सबै दुस्मन। मोह पनि यस्तो चीज हो, जसले बिल्कलै सत्यानाश गरिदिन्छ। लोभ पनि कम छैन। यी दुस्मन धेरै कडा छन्। पाई-पैसाका चीज चोरी गर्छन्। यो पनि लोभ हो नि। चोरी धेरै नराम्रो बानी हो। भित्र मन खाइरहनु पर्छ, मैले पाप गरिरहेँ भने के पद पाउँला? शिवबाबाको यज्ञमा आएर बाबासँग हामीले यस्तो कर्म कसरी गर्न सक्छौं? मायाले धेरै उल्टो काम गराइदिन्छ। जतिसुकै सम्झाए पनि बानी हट्दैन। कोही नाम रूपमा फँस्छन्। देह-अभिमानको कारण नाम रूपमा पनि आउँछन्। बाबालाई हरेक सेन्टरका बारेमा थाहा हुन्छ नि। बाबाले पनि के गर्ने, सम्झाउनु त पर्छ। कति सेवा केन्द्रहरू छन्। बाबासँग कति समाचार आउँछन्। चिन्ता त हुन्छ नि। फेरि सम्झाउनु पर्छ, माया कम छैन। धेरै दुःख दिन्छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई भनिन्छ ठूलो कहलाउनु भनेको धेरै दुःख पाउनु हो। यहाँ त दुःखको कुनै कुरा छैन। जानेका छन्- कल्प पहिला पनि यस्तै भएको थियो। ईश्वरको बनेर फेरि पनि मायाको वश हुन्छन्। कुनै न कुनै विकर्म गर्छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्रतिज्ञा त धेरै बच्चाहरूले गर्छन्- बाबा हामी हजुरको श्रीमतमा चल्छौं, तर चल्दैनन् त्यसैले हेर माला

कति सानो बन्छ, बाँकी त हुन् प्रजा। कति ठूलो लक्ष्य छ, यसमा मनको सफाइ धेरै चाहिन्छ। भनाइ पनि छ- सच तो बिठो नच। यदि बाबासँग सच्चाइसँग चल्थौ भने सत्ययुगमा गएर कृष्णसँग नृत्य गर्छौ। सत्ययुगमा कृष्णको डान्स नै प्रख्यात छ। रासलीला, राधा कृष्णको नै देखाउँछन्। पछि रामलीला देखाउँछन्। तर नम्बरवनमा राधा कृष्णको रासलिला हुन्छ किनकि यतिबेला उनीहरू बाबासँग धेरै सच्चा बन्छन् त्यसैले कति उच्च पद पाउँछन्। हात त धेरैले उठाउँछन्, तर माया कस्तो छ। प्रतिज्ञा गरेपछि त्यसमा त चल्नु पर्यो नि। मायाको भूतलाई भगाउनु पर्छ। देह-अभिमानका पछि सबै भूत नाँच्न थाल्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानी बनेर बाबालाई याद गर। त्यसमा पनि सबेरै-सबेरै बसेर बाबासँग कुरा गर। बाबाको महिमा गर। गर्न त भक्ति मार्गमा पनि याद गर्छन् तर महिमा त कसैको होइन। कृष्णलाई याद गर्छन्। महिमा गर्छन्- मख्खन चोरे, उनलाई भगाए। अकासुर, बकासुरलाई मारे, यो गरे। अरू के के भन्छन्? यो हो सबै झुटो। रतिभर पनि सत्य छैन। फेरि के मार्ग बताउलानि! मुक्तिलाई नै जानेका छैनन्। यतिबेला सारा विश्वमा रावणको राज्य छ। यतिबेला सबै पतित छन्। मनुष्यले भ्रष्टाचारीको अर्थ पनि जानेका छैनन्। यो पनि जानेका छैनन्- सत्ययुगमा निर्विकारी देवताहरू थिए। गायन पनि गर्छन्- सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण। तर फेरि भनिदिन्छन्- त्यहाँ पनि रावण, कंस, जरासन्धी आदि थिए। भनिन्छ पवित्र बन, फेरि भन्छन्- देवताहरूका पनि त बच्चा आदि थिए नि। अरे, तिमीले गायन गर्छौ- सर्वगुण सम्पन्न.... सम्पूर्ण निर्विकारी फेरि विकारको कुरा कसरी हुन सक्छ? तपाईं पनि निर्विकारी बन्नुहोस् भनेमा सृष्टि कसरी बढ्छ भन्छन्। बच्चाहरू कसरी पैदा हुन्छन्? मन्दिरमा गएर महिमा गाउँछन्। घरमा आएर पछि त्यो महिमा पनि बिर्सिन्छन्। ठीक छ, तिमीले परीक्षण गरेर त हेर। घरैमा गएर सम्झाए पनि मान्दैनन्। जहाँको कुरा त्यहीँ रहन्छ। पवित्र बन्नको लागि भन्यौ भने भन्छन्- अहो! यो नभइ दुनियाँ कसरी चल्छ? उनीहरूलाई थाहै छैन निर्विकारी दुनियाँ कसरी चल्छ?

बच्चाहरूले गीत पनि सुन्यौ। प्रतिज्ञा गर्छन्- हजुरकै मतमा चल्छौं किनकि श्रीमतमा चल्नुमा नै कल्याण छ। बाबाले त भनिरहनुहुन्छ- श्रीमतमा चल, नत्र अन्त्यमा मृत्यु आउँछ। फेरि धर्मराजको सभा (ट्रिबुनल)मा सबै बताउनु पर्छ। तिमीले नै यो पाप गरेका थियौ। आफ्नो मतमा चलेर फेरि फेरि कल्प-कल्पको दाग लाग्छ। यस्तो होइन, एक पटक फेल भयो भने दोस्रो, तेस्रो वर्षमा पढला। अहिले फेल भयो भने कल्प-कल्प भइरहन्छ, त्यसैले धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ। कदम-कदममा श्रीमतमा चल। भित्र केही पनि विकार नरहोस्। हृदयलाई शुद्ध बनाउनु छ। नारदलाई पनि भनियो नि- आफ्नो अनुहार ऐनामा हेर। देखे, म त बाँदर जस्तै रहेछु। यो एक दृष्टान्त हो। आफैँसँग सोध्नु छ- म कहाँसम्म श्रीमतमा चलिरहेको छु? बुद्धियोग कहीं बाहिर त भट्किँदैन? देह-अभिमानमा त छैन? देही-अभिमानी त सेवामा लागिरहन्छ। सारा कुरा यादमा आधारित छ। भारतवर्षको योग प्रख्यात छ। निराकार बाबाले नै निराकार बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। यसलाई भनिन्छ सहज राजयोग। लेखिएको पनि छ- निराकार बाबाले सहज राजयोग सिकाउनु भयो। केवल कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। तिमीले जानेका छौ- मलाई यस्ता लक्ष्मी-नारायण जस्तो बन्नु छ। पुण्य आत्मा बन्नु छ। पापको कुनै कुरा हुनु हुँदैन। बाबाको यादमा रहेर उहाँको सेवामा रहनु छ। यति उच्च पद पाउनु छ भने केही त मेहनत गर्नुपर्छ नि। संन्यासी आदिले त भन्छन्- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान बन्नु, यो त हुन सक्दैन। सम्पूर्ण बन्नमा धेरै फेल हुन्छन् किनकि याद गर्न सक्दैनन्। अहिले बाबाले प्राचीन योग सिकाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- योग त मै स्वयं आएर सिकाउँछु, अब मलाई याद गर। तिमी मेरो पासमा आउनु छ। यो हो यादको यात्रा। तिम्रो मीठो प्यारो घर त्यो हो। यो पनि जानेका छौ- हामी नै आउँछौं र पूरा वर्सा पाउँछौं। बाबाले बारम्बार सम्झाउनु हुन्छ- प्रतिज्ञा पूरा पालन गर। गल्ती भयो भने बाबासँग क्षमा मागनुपर्छ।

हेर, यो बच्चा क्षमा माग्नको लागि खास बाबाको पासमा एक दिनको लागि आएको हो। सानो गल्ती भयो त्यसैले दौडेर आयो किनकि मन खायो, सम्झ्यो- सम्मुख गएर बाबालाई सुनाउँ। बाबाप्रति कति सम्मान छ। धेरै बच्चाहरू यस्ता पनि छन् जसले यसले भन्दा पनि बढी विकर्म गरिरहन्छन्, थाहै हुँदैन। मैले त भन्छु- वाह बच्चा, धेरै राम्रो छ। सानो गल्तीको लागि क्षमा माग्न आएको छ। बाबाले सदैव भन्नुहुन्छ- गल्ती बताएर क्षमा माग। नत्र त्यो पाप बढ्दै जान्छ। फेरि गिँछन्। खासगरी योगबाटै बच्न सकिन्छ। जुन योगको धेरै कमी छ। ज्ञान त धेरै सहज छ। यो त मानौं एक कथा हो। आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला कसको राज्य थियो? कसरी राज्य गरे? कति समय गरे? फेरि राज्य गर्दा-गर्दा कसरी विकारमा फँसे? कसैले आक्रमण गरेन। आक्रमण त पछि जब वैश्य बने तब भएको हो। उनीहरूबाट त रावणले राज्य छिन्यो। फेरि तिमीले रावणलाई जितेर राज्य लिन्छौ, यो पनि कसैको

बुद्धिमा मुश्किलले बस्छ, जो बाबासँग पूरा वफादार, आज्ञाकारी छ। अज्ञानकालमा पनि कोही वफादार, आज्ञाकारी हुन्छन्। कुनै नोकर पनि धेरै इमान्दार हुन्छन्। लाखौं रूपयाँ त्यतिकै रहेको हुन्छ, कहिल्यै कति पनि लिँदैनन्। भन्छन्- सँठजी तपाईंले चाबी छोडेर जानु भएको थियो, मैले सम्हालेर बसेको छु। यस्ता पनि हुन्छन्। बाबाले त धेरै राम्ररी सम्झाइरहनु हुन्छ। विवेकले भन्छ- यो कारणले मालाको दाना बन्दैन। फेरि त्यहाँ गएर दास दासीहरू बन्छन्। नपढ्नाले अवश्यै यो हालत हुन्छ। श्रीमतमा चल्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- तिमी लक्ष्य सारा हो योगको। मायाले एकदम नाकमा पक्रेर योग लगाउन दिँदैन। योग भयो भने सेवा धेरै राम्रो हुन्थ्यो। पापको डर रहन्थ्यो। जसरी यो बच्चा त धेरै राम्रो छ। सच्चाई त यस्तो हुनुपर्छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू भन्दा यिनको पद राम्रो छ। अरु जसले सेवा गरिरहन्छन्, उनीहरू कहीं न कहीं फँसिरहन्छन्। केही पनि बताउँदैनन्। भन्दा पनि छोड्दैनन्। गीतमा त हेर, प्रतिज्ञा गर्छन्- जे सुकै भए पनि कहिल्यै यस्तो गल्ती गर्ने छैनौं। मूल कुरा हो देह-अभिमानको। देह-अभिमानबाटै गल्ती हुन्छन्। धेरैले गल्ती गर्छन् त्यसैले सावधान गरिन्छ। बाबाको कर्तव्य हो सम्झाउनु। सम्झाइएन भने भन्छन्- मलाई कहाँ कसैले सम्झायो र। यस विषयमा एक कथा पनि छ। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू होसियार होऊ। नत्र धेरै सजाय खानु पर्नेछ। फेरि यस्तो नभन्नु- मलाई किन सम्झाइएन? बाबाले स्पष्ट सम्झाउनु हुन्छ- थोरै पनि पाप गर्नाले धेरै वृद्धि हुन्छ। फेरि बाबाको अगाडि शिर उठाउन पनि सक्दैनन्। झुटो बोलेमा त क्षमा याचना गर्नुपर्छ। यस्तो नसम्झ, शिवबाबाले हामीलाई कहाँ देख्नुहुन्छ? अरे, अज्ञानकालमा पनि उहाँले सबै जान्नुहुन्छ तब त पाप र पुण्यको फल दिनुहुन्छ। स्पष्ट भन्नुहुन्छ- तिमीले पाप गर्यौं भने तिमीलाई धेरै कडा सजाय हुन्छ। बाबाद्वारा वर्सा लिन आएका हौं, अनि त्यसको साटो दुवै कान कटाउन त भएन नि। भन्छन् एक तर योद गर्छन् अरूलाई। बाबालाई याद गर्दैनन् भने भन- उनको गती के होला? सत्य खानु, सत्य बोल्नु, सत्य पहिरिनु.... यो पनि अहिलेको कुरा हो। बाबा आएर सिकाउनु हुन्छ भने उहाँसँग सबै कुरामा सच्चा रहनु पर्छ। अच्छा!

यस्ता सच्चा वफादार, आज्ञाकारी बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सच्चाइसँग बाबाको सेवामा लाग्नु छ। पूरा वफादार, आज्ञाकारी बन्नु छ। ईश्वरीय परिवारसँग सच्चा स्नेह राख्नु छ।

२) श्रीमतमा मनमत वा रावणको मत मिसाउनु हुँदैन। एक बाबा, दोस्रो न कोही- यसमा निश्चय हुनुपर्छ। हृदयलाई शुद्ध, पवित्र बनाउनु छ।

वरदान:- यस हीरा-तुल्य युगमा हीरा देखेर र हीरो पार्ट खेल्ने तीव्र पुरुषार्थी भव जसरी जुहारीको नजर सदा हीरामा हुन्छ, तिमीहरू पनि सबै जुहारी हौं, तिमी नजर पत्थरतर्फ नजाओस्, हीरालाई हेर। हरेकको विशेषतामा नै नजर जाओस्। संगमयुग हो पनि हीरातुल्य युग। पार्ट पनि हीरो, युग पनि हीरातुल्य, त्यसैले हीरा नै हेर तब आफ्ना शुभ भावनाका किरणहरू सबैतर्फ फैलाउन सक्छौ। वर्तमान समयमा यसै कुराको विशेष ख्याल हुनु पर्छ। यस्तो पुरुषार्थीलाई नै तीव्र पुरुषार्थी भनिन्छ।

स्लोगन:- वायुमण्डल वा विश्वलाई परिवर्तन गर्नु भन्दा पहिला स्व-परिवर्तन गर।